

Gage af samme Størrelse som den, hvorom der var Spørgsmaal, hvilket derimod ikke er Tilfældet med den Embedsmand, hvorom der nu er Tale.

Med Hensyn til Fuldmægtigen stiller Forholdet sig vistnok noget mere tvivlsomt, idet han unægtelig ifjor blev admitteret til at avancere paa en højere Gage end den, han havde, men jeg skal dog bemærke, at den Gage, som den Embedsmand, der ifjor var Tale om, efter de gjældende Bestemmelser havde, dog laae den Gage, der blev ham tilstaaet, meget nærmere end den, der er Spørgsmaal om at forhøje for den Fuldmægtig, hvorom der iaar er Tale.

Foraa vidt man har paaberaabt sig Billighed, skal jeg endnu tilføje, at medens den Kontorchef, hvorom der ifjor var Tale, havde været konstitueret i 4 Aar, saa har den her omhandlede Kontorchef kun været konstitueret i 2 Aar, og hvad Fuldmægtigen angaaer, da havde den, der var Tale om ifjor, været konstitueret et Aar længere end den, hvorom her er Spørgsmaal. Jeg skal altsaa henstille disse Grunde til det ærede Things Overveielse og tilraade i denne Retning at følge Udvalget. — Under Nr. 2 har Udvalgets Fleertal stillet et Endringsforslag, som ligeledes gaaer ud paa en Reduktion af den i Lovforslaget opførte Gage for en Fuldmægtig i Ministeriet, der tillige har Ansættelse som Docent ved Landbohøjskolen og derfor skulde oppebære et Honorar af 200 Rbd. Det er paa ingen Maade undgaaet Udvalgets Opmærksomhed, at denne Sag i sig selv har en forholdsvis ringe Betydning; Spørgsmaalet dreier sig kun om 79 Rbd. 12 $\frac{1}{2}$ og 16 Rbd. i Sædtillæg, men Grunden, hvorfor man ikke har kunnet gaae bort fra Forslaget, er den, at denne Fuldmægtig er ansat som Docent ved Landbohøjskolen med kongelig Udnævnelse og fast Gage, medens Udvalget maa formene, at den Virksomhed, der er anvist ham, nærmest egnede sig til at vederlægges med et Honorar, og at det derfor havde været rigtigere, at Ministeren, istedetfor at ansætte ham med fast Gage, havde benyttet den Anvisning, der er givet i Loven af 8de Marts 1856, hvorefter

disse Docenter kunne ansættes baade med fgl. Ansættelse og af Ministeriet paa Opsigelse eller Aaremaal. I det Dieblik det Sidste var Tilfældet, og der altsaa kun havde foreligget det Spørgsmaal, hvorvidt disse 200 Rbd. vare et billigt Vederlag for det Arbejde, Vedkommende har, troer jeg mig beføiet til at sige, at der fra Udvalgets Fleertals Side ikke vilde have været Noget at erindre derimod; men det er forekommet Fleertallet, at man ved denne Leilighed baade har villet have i Bøse og i Sæl. Man har nemlig ikke blot villet erhverve Sædtillæg af den faste Gage og den af den faste Ansættelse følgende Afgang til Pension, men ogsaa bibeholde den fulde Gage, som Vedkommende har som Fuldmægtig i Indenrigsministeriet. Dette er en Fremgangsmaade, som Udvalgets Fleertal ikke kan billige, og det er derfor, det fastholder, at Bestemmelsen i § 8 i Loven af 31te Marts 1860 skal komme til Anvendelse, hvorefter den ene Gage bliver at reducere paa den Maade, som her er fremstillet. Jeg skal iøvrigt bemærke, at der naturligvis under Landbohøjskolen vil fremkomme et Endringsforslag, der ganske svarer til dette. — Forslaget under Nr. 3, som angaaer almindelige Udgifter, er kun en Rettelse af en Feil, der er indkommen i Lovforslaget og som man er enig med Ministeren om at søge rettet ved det foreliggende Endringsforslag. — Under Nr. 4 er der af Indenrigsministeren stillet et Forslag om, at den til Ministeriets Understøttelseskasse bevilgede Sum af 3,200 Rbd. forhøjes med 1,038 Rbd. til extraordinær Understøttelse til 7 forhenværende Betjente ved Landstutteriet, der bortfalder efterhaanden, som de Personer, der oppebære den, ophøre at have Krav derpaa. Ved Landstutteriets Medlæggelse ere disse 7 Betjentes Pladser blevne ophævede, og der er altsaa Spørgsmaal om disse Mænds Stilling ligeoverfor Statskassen. Udvalget er ganske vist enig med den høitærede Minister i, at Billighed taler for ikke uden videre at afskedige disse Mænd og lade dem sørge for sig selv; det er kun med Hensyn til den Maade, hvorpaa man skulde saa at sige opgjøre si